

Konfrontacje Artystyczne Dzieci i Młodzieży 2019

Konkursy

Turniej Jednego Wiersza

Promocja Talentów

Muzyka i Obraz

Obraz Mojej Warszawy

prace nagrodzone i wyróżnione

Drodzy młodzi twórcy!

Czy wiecie kim jest poeta i co to właściwie znaczy być poetą czy też artystą? Nie ma na to jednej definicji, bo poezja i wszelka sztuka jako przejawy ludzkiej działalności są gruntu trudno definio-
walne.

Zbigniew Herbert opisywał to tak:

*To nie anioł
to jest poeta
nie ma skrzydeł
ma tylko upierzoną
prawą dłoń*

Trudno więc żyć w świecie, który z jednej strony odbiera się swoją niepowtarzalną wrażliwością, z drugiej zaś próbuje ogarnąć czułymi skrzydłami serca. Każdy, kto choć raz w życiu próbował napisać wiersz, wie, że aby to się stało, potrzeba wyostrzyć tak zmysły jak i pióro. Świat opisywany przez was w poezji jest przepuszczony przez soczewkę waszej indywidualności. Ile razy dzi-
wicie się, zamyślacie, przyglądacie czemuś uważniej – tyle razy pojawiają się nowe wiersze. Te, które uda się zapisać, zostają już na zawsze. Część tych niewypowiedzianych i nienapisanych bez-
powrotnie unosi się gdzieś w przestrzeni ponad nami. Tym piękniej zatem, że udało się złapać chwilę i uwiecznić to, co było w niej
warte zapisania. Pozostaje mieć nadzieję, że coraz więcej zdzowień
nad światem znajdzie swoje miejsce w waszych wierszach.

Wszystkim z was, którzy chcą i umieją pokazać innym kawałek
swojego świata, życzymy, aby ta pasja pozostała w was jako umie-
jętność twórczego patrzenia na życie. Tylko wtedy bowiem, gdy
umiemy spoglądać na rzeczywistość w sobie właściwy sposób,
dokładamy naszą mentalną cegielkę do teraźniejszości.

Gratulujemy tym, którzy odważyli się podzielić z nami swoim
własnym widzeniem świata. Niech wasza obecność w przestrzeni
SCEK-u tudzież ta publikacja, którą oddajemy w wasze ręce, staną
się początkiem dalszych twórczych poczynań.

Joanna Wenek

Ofelia

*As cool as the pale wet leaves
of lily-of-the-valley
She lay beside me in the dawn
– E.P.*

budząc się nad ranem
z krzykiem zamierającym

budząc się nad ranem
na jeziorze gwiazd gasnących
nie wiedzieć czy to sen
jest wciąż czy jawa

budząc się nie wiedzieć
czy to życie jest czy śmierć
kiedy pośród lilii wodnych
ranek osiada na gałęziach wierzb
co nagle białe kwiecie potrąciły

na polach dmuchawców
w porywie wiatru
z krzykiem zamierającym
kiedy na ustach pocałunek więdnie
we wszystkie noce me i dnie

niby pierwsza Ofelia brzasku
z krzykiem na ustach budząc się
nie wiem już czy to życie jest czy sen

gdy jak chłodna lilia bladym światem
rozlanym o szare budynków masywy
w pościeli, każdym łzawym dniem
wyciągnięty przy mnie
blakniesz

Kajetan Czerwiński

*V Liceum Ogólnokształcące
im. Księcia Józefa Poniatowskiego w Warszawie
I nagroda – Wiosna 2019*

Powrót Weny

Wena wróciła z dalekiej podróży.
Odpoczęła od pochmurnej rzeczywistości
wielkiego miasta,
wierszy o problemach...

Zarumieniona od tropikalnego słońca,
uśmiechnięta,
otwiera drzwi kluczem,
który ostatnimi czasy czuł na sobie jedynie ciężar wycieraczki,
a raz czy dwa jeszcze butów listonosza.
Taki to zawsze przychodzi w najmniej odpowiednim momencie.

Rozpakowała walizkę.
Na podłodze wylądowały ręczniki
jeszcze pachnące morzem,
pusta butelka po kremie,
muszelka – pęknięta.
Kafelki nie są przyjaciółmi kruchych istot.

Nie zdążyła posprzątać,
nim weszłam do pokoju.
Promienie słońca raziły mnie w oczy,
ale zauważyłam bałagan.

– Dobrze, że jesteś – powiedziałam,
a na moich ustach zagościł blady uśmiech.
– Już zaczynałam się niepokoić...

Iga Świerżewska

*Liceum Chocimska w Warszawie
II nagroda – Wiosna 2019*

Miłość w LTE

W zastępstwie róży
dostaję double tap przekształcony w czerwone serce.
Moja skrzynka zamiast uginać się od listów
zaczyna się jedynie przez ilość powiadomień od Ciebie.

Jestem księżniczką
zaklętą w szklanym ekranie
z niebiesko-białą ramką.
Ty jesteś księciem,
ale tylko domyślnie,
żeby nikt nie pomyślał,
że Twoja ostatnia zaczepka to jakieś wyjątkowe wydarzenie
w którym (nie daj Boże!) biorę udział.

Jesteśmy swoimi
znajomymi,
obserwatorami,
ale w realu
nasze spojrzenia jakoś nie mogą się spotkać,
a z naszych ust nie uchodzi ani jeden dymek czatu,
o ich złączeniu nie wspominając.

Chciałabym, abyś mianował mnie
adminem swojego życia.
Wtedy moje okno będzie tym,
którego nigdy nie zechcesz zamknąć.

Julia Gwizdowska

*XXXIII Liceum Ogólnokształcące Dwujęzyczne
im. Mikołaja Kopernika w Warszawie
III nagroda – Wiosna 2019*

Moment przed świtem

Zbyt wolno się zbieram
By się pozbierać w końcu.
Dwie piosenki na playliście
Gdy autobusem rzuca na prawo i lewo
Znów lewo
Lewo znów
Gdy skręca

Zbyt wolno się zbieram
By wystarczająco nadażać.
Wbijam wzrok w plecy
Szturчам się subtelnie by nie stracić
Siebie ponownie.
Zostaw mnie
Ja będę dalej

Zbyt wolno się zbieram
By zrozumieć stan rzeczy.
I znów wbijam paznokcie w dłoń
W zimnym obmierzłym kącie z dala od
Jest daleko
Tak daleko
Zbyt daleko

A ja zbyt wolno
Ale chyba właśnie teraz
Już nawet nie mogę
Tak trudno mi oddychać
Ale po co mi powietrze?

Gabriela Staszewska

*Niepubliczne Liceum Ogólnokształcące Astrid w Warszawie
Wyróżnienie – Wiosna 2019*

Pani Krysia

Małe miasteczko, ciemny, gryzący dym udaje poranną mgłę.
Osobowy 7.15 dziś spóźniony, pani Krysia patrzy przez firankę.
W piekarni będzie o czym rozmawiać, czekając na przyjazd chleba.

Małe miasteczko, południowy zapach gotowanych ziemniaków. I cebuli.
Pani Krysia dumnie kroczy jedyną ulicą. Odwraca się, gdy przejedzie samochód.
Nie wie co to 3D – ale widzi wszystko.
Nie wie co to Google, Google też nigdy nie dowie się o Pani Krysi.

Małe miasteczko, piętnasta trzydzieści.
Pani Krysia z Panią Jadzią rozmawiają o Pani Zosi.
Ulica pustoszeje, lokalne kundle przestają się pałętać, osowiały wróbel
przysypia na gałęzi.

Małe miasteczko, długo oczekiwany serial – ciekawe, co się wydarzy?
Pani Krysia popija herbatę ze szklanki, nigdy nieczytany „Pan Tadeusz”
podpiera stojący krzywo telewizor.
Fusy i obraz na ekranie – nic więcej się nie rusza.

Małe miasteczko, osobowy 20.15 dziś punktualnie, w podświetlonych oknach
sąsiadów więcej widać.
Pani Krysia myje szklankę i wkłada zęby do wody, trochę śmieci do pieca –
noc będzie jeszcze zimna.

Ciemny, gryzący dym z komina do Nieba przecież nie doleci.

Kuba Ornatek

*LXX Liceum Ogólnokształcące
im. Aleksandra Kamińskiego w Warszawie
Wyróżnienie – Wiosna 2019*

Ostatni oddech

Byłam w Weronie, stałam nad Romeem.
Kapały mi na plecy strumienie łez Julii,
gdy podnosiłam jej kochanka.

Byłam w Waszyngtonie, w Teatrze Forda;
gdy porwałam Lincolna,
słyszałam lamenty nad postrzelonym ciałem.

I byłam też w ciemnym zaułku,
siedziała tam samotna kobieta.
Gdy spojrzałam jej prosto w oczy, uśmiechnęła się,
jakby chciała powiedzieć: „Czekałam na Ciebie”.
I jakoś nikt nie płakał.

Kludia Stencel

Technikum nr 10

im. Eugeniusza Kwiatkowskiego w Warszawie

Wyróżnienie – Wiosna 2019

Czy wszystko jest białe i czarne

Ojciec dręczył matkę,
syn zabił ojca,
w więzieniu zamknięto syna,
matka się załamała...
Czy zło jest zawsze złe?
Czy dobro zawsze dobre?

Barbara Kutyna

Społeczna Szkoła Podstawowa Integracyjna nr 100

Społecznego Towarzystwa Oświatowego w Warszawie

Final – Wiosna 2019

Tęsknota

Tęsknota.
Cóż za piękne uczucie
I tak bolesne zarazem.
Uczucie, którego nie sposób
Określić zwyczajnym wyrazem.
Czasem jest kołysanką,
Gdy leżę pod gwiazd byстрыm okiem,
Czasem smakuje jak łzy,
Płynące nieprzerwanym potokiem.
Wygląda jak zachód słońca
Z okna mojego domu,
Wygląda jak zwykłe zdjęcie,
Albo jak zwykły liść klonu.

Brzmi jak dźwięk deszczu za oknem,
Chwilami jak ulubiona muzyka.
Ciepłsza niż uścisk dłoni,
I piękniejsza niż każda liryka.
Ma oczy szare jak beton,
Lub czarne niczym atrament,
Tęsknota wiele ma twarzy,
A każda, cenniejsza niż diament.
Czasem bywa łaskawa,
Ciepła i wrażliwa jak wiosna,
Czasem jest niczym zima,
Okrutna i bezlitosna.
Topi mnie w samotności,
Na walkę nie mam już siły.
Cierpię, a serce mi krwawi.
Wątpię, by łzy to ukryły.

Maciej Rykała

X Liceum Ogólnokształcące

im. Królowej Jadwigi w Warszawie

Final – Wiosna 2019

Znajomości tańcuchowe (kilometrowe)

Przystanek
Autobus
Szum
Krok
Twarz
Oczy
Uśmiech (nieśmiały)
Krok
Siad
Słowo do słowa
Rozmowa
A imię?
Słowo do słowa
Żart
Czyj?
Komplement
Od kogo?
Rozmowa
Ale z kim?
Śmiech (nerwowy)
Jak długi musi dzielić nas tańcuch?
Z ilu ogniw się składa?
Jak krucha nas dzieli relacja?
Czy przedstawić się wypada?

Aleksandra Rosłon

*I Liceum Ogólnokształcące z Oddziałami Integracyjnymi
im. Bolesława Limanowskiego w Warszawie
Finał – Wiosna 2019*

Cisza nocna

wizerunek, wizerunek to wszystko
harnaś – nasz ulubiony
dostojewski jest najlepszy
powszechnie fakty, przyznanie

wystroić się, ładnie, ładnie
nakładamy dresy, czapeczki
długie sukienki, szpileczki
będą nas podziwiać

nadchodzi, przychodzi wieczór
sprawdzamy autobusy
zamawiamy limuzyny
wyjście będzie zjawiskowe

znajomi, znajomi nam przecież zazdroszą
najtwardsi nad rzeką
najmądrzejsi w operze
bohaterowie nocy

wszyscy nas widzą, nienawidzą
trzy paski na masywnych ramionach
koronki na białych piersiach
zazdrościcie nam, prawda?

pod koniec wieczora, na początku nocy
zajmujemy miejsce na schodkach
w łożu prezydenckiej
nie podejdziecie do nas
każdy chce się przywitać, nas poznać
a podśpiewujemy do rapsów
nucimy Mozarta
ludzie kultury, nie powiem

ale po czasie przychodzi zmęczenie, zmęczenie
wizja nam się już zamazuje
nie rozumiemy słów śpiewaczki,
powoli wszystko nas nudzi

gdy wracamy, powracamy z socjalizacji
trzęsiemy się z śmiechu, zaraz rzygniemy
ledwo stoimy w butach wyższych od godności
mamy ludzi dość

pozory UTRZYMANE
szacun wzrósł
pretensjonalność jeszcze większa
ale nikt nas naprawdę nie widzi

gdy wchodzimy, chowamy się w domu
zdzieramy pozory i ubrania
zmywamy makijaż
nadzy jesteśmy tacy sami

w ciszy nocnej spalimy maski

Darina Petrova

*II Liceum Ogólnokształcące z Oddziałami Dwujęzycznymi
im. Stefana Batorego w Warszawie
Finał – Wiosna 2019*

17-01-18

Szumi wiatr
Szumi las
W mojej głowie szumią myśli
W żyłach szumi krew
Szumi miłość pośród nas
Szumią drzewa, szumi las
Szumią zdrady, szumią ludzie
Szumi szept i szumi dotyk
Kiedy na mnie patrzysz,
w moim ciele szumi
szczęście.

Karolina Solska

*XXI Liceum Ogólnokształcące
im. Hugona Kołłątaja w Warszawie
Finał – Wiosna 2019*

Kapālāām

Tam gdzie wiatry wieją
Gdzie tajfun wiecznie gna
Na samym dachu świata
W śród milion letnich skał
Rozlega się śpiew mocny
Z głębi wielkich gór

Pośród śnieżnych szczytów
Za zamkniętymi bramami
W zamkowych klasztorach
Medytują mnisi
Ze swymi tajemnicami
Których świat nie pozna

W dymie świętych ziół
Świętych kadzideł
Świątobliwy lama
Na tronie w świętym Kapālāām
Czytając wieczne wedy
Których znaczenia
Nikt inny nie pozna...

Jakub Orlicki

*LXXVI Liceum Ogólnokształcące
im. Marszałka Józefa Piłsudskiego w Warszawie
Finał – Wiosna 2019*

Obłudnicy

Płonie konstrukcja symbolu,
upada iglica ze zmęczenia,
klęczą ludzie na Bożym polu,
katedra popełnia akt samospalenia.

Płonie katedra z pocztówki,
umęczona przez ludzi,
a teraz ludzie jak mrówki
stoją i patrzą jak strażak się trudzi.

Płonie coś co było pięknem
ostatnio przez ludzi zapomnianym,
aż w końcu stało się piętnem.
Teraz w ogniu zachowanym.

Pięknie płonie piękno.
Katedra zaciąga się dymem,
ma przyspieszone tętno,
zerka na nią matka z synem.

Matka wymusiła płacz, bo tak wypada,
chłopiec zachwyca się płomieniem.

W tym momencie dach upada,
katedra stała się wspomnieniem.

Krystian Przybysz

*LXXXIII Liceum Ogólnokształcące
im. Emiliana Konopczyńskiego w Warszawie
Finał – Wiosna 2019*

Znowu

Kiedyś znowu nadejdzie wiosna,
świata pokażą się krokusy,
i znowu zawieje ciepły wiatr,
w nim woń wiosennej pokusy.

Znowu biały śnieg się roztopi,
lód na jeziorze się ukruszy,
ziemia obudzi się do życia,
pojawią się pąki na gruszy.

Znowu z wysoka spadnie deszcz,
słońce zasłonią ciężkie chmury,
krople zagaszą żar nadziei,
świat stanie się znowu ponury.

Na niebie pojawi się słońce,
wypłacze się wielka ulewa,
nieśmiało pokaże się tęcza,
roztąnczą się na wietrze drzewa.

Wiatr z czasem osłabnie znowu,
i pole złote wyda zboże,
w nocy piorun wzruszy ziemię,
gdy wielki sztorm odwiedzi morze.

Lato odejdzie z walizką,
i nadejdzie czas dla jesieni,
roziądzie się na złotym tronie,
zieleń liści się zarumieni.

Wrzosa pokryją się fioletem,
dojrzeją perły na jabłoni,
miejsce ciepła zajmie chłód,
a jesień zimie się pokłoni.

Zamarzną w nocy potoki,
i szumiąca zamilknie rzeka,
warstwa śniegu zakryje ziemię,
świat na lepsze czasy zaczeka.

Kiedyś znowu nadejdzie wiosna,
świata pokażą się krokusy,
i znowu zawieje ciepły wiatr,
w nim woń wiosennej pokusy.

Niedźwiedź po zimie się wybudzi,
spłoszy się sarna albo żmija,
wszystko, to wszystko będzie znowu,
to jedynie człowiek przemija.

Maciej Zdrojewski

Spółeczne Gimnazjum nr 4

im. Władysława Grabskiego w Warszawie

Finat – Wiosna 2019

sternik

nasza mała niebezpieczna kałuża
wzdryga się na jej szczur morski tafla
co to by było na Pacyfiku?

choć dla Ciebie nie zdaje się duża
lecisz wśród łopotu białego gafla
co zrobisz w ciszy na wód przesmyku?

słona jest oczu naszych kałuża
milcząc zatapiasz wzrok w jej tafla
czy byś zapłakał na Pacyfiku?

Maria Klimiuk

XXIV Liceum Ogólnokształcące

im. Cypriana Kamila Norwida w Warszawie

Finat – Wiosna 2019

Synteza miłości w warunkach kwasowych

Siła + wierność $\rightleftharpoons$ współczucie + zrozumienie

Wytłumienie + trucizna $\rightarrow$ siła + ból(g)

Strach + samotność $\rightarrow$ wierność + ból(g)

Emocje + poświęcenie $\rightarrow$ współczucie + zrozumienie + ból(g)

Notka proceduralna: Produkt gazowy jest bezbarwny oraz bezzapachowy. W dużym stężeniu silnie toksyczny. Zalecana szczególna ostrożność i użycie wyciągu w celu usunięcia produktu.

Komentarz badacza: Wyciąg nie działa.

Mateusz Żelezik

XXXIII Liceum Ogólnokształcące Dwujęzyczne

im. Mikołaja Kopernika w Warszawie

Finat – Wiosna 2019

Ciągle obok

Kontrolujesz moje ciało,
Kontrolujesz moją myśl,
Nie chcesz dać mi za wygraną,
Nie odpuszczasz nawet dziś.

Ciągle przy mnie, ciągle obok,
Nie wiem, gdzie uciekać mam,
Wieczna gra o władzę z Tobą,
O mój spokój. Dostyc mam!

Gdy chcę zerwać ciasne liny,
Marionetek teatr masz,
Ja chcę w prawo, ciągniesz w lewo,
Góra, dół, taktykę znasz.

Kiedy rozciąć swoje jarzmo,
Chcę, lecz bez powodzenia,
Staram się, a Ty się śmiejesz
Ironicznym „do widzenia”.

Wiem, nie pójdę nigdzie sama,
Nie odstąpisz mnie na krok,
Lecz mam dosyć już czekania,
Widzę przed oczami mrok...

Zofia Wespińska

*XXI Liceum Ogólnokształcące
im. Hugona Kołłątaja w Warszawie
Finał – Wiosna 2019*

Sen o Warszawie

Tęcza w ogniu – trąby wyją
Kostka lata – fajans płonie
Psy pałami ludzi biją
Krew się leje po betonie!

Lecz to wczoraj... Dawne dzieje
Nowy dzień się do nas śmieje!

Siódma – metro znowu stoi
Od mundurów aż się roi
Znowu wciętych dwóch frajerów
Zabawiło się w „killerów”

Znowu muszę lecieć z buta!
Strasznie długa ta marszruta!

Płaskowicka, róg Lanciego
Z tym tunelem nic nowego
Błoto. Dziura w ziemi zionie
KEN w odorze spalin tonie!

Końca robót nie dożyję
Słyszę – ktoś na dole wyje

To szpadlowy na budowie
Drze się w ukraińskiej mowie...
Po co nam tu do stolicy
Walał wschodni osadnicy?

Czy naprawdę już w Warszawie
Język polski snem na jawie?

W autobusie słój na słóju
W jednym smrodzie, wspólnym znoju
Gęby w szyby dociśnięte –
Drą się baby jak najęte

Pcha się środkiem taka trójca
Przyjechały rano z Grójca!

Wnet gość z Biblią mi się jawi
Niech mnie szlag najświętszy trafi
Niech mnie ciepła krew zaleje
Znów Jehowi! Oszaleję!

A Wawelska sztywno stoi
W oczach mi się zwolna dwoi...

Zaraz zdajcie mnie coś strzeli
Niech raz trafi, a skutecznie
Drę się do wszystkich anieli
Nie chcę trwać w tym bagnie wiecznie!

Toż nieprawda... Ja je kocham!
Na to wszystko się uśmiecham

I gdy patrzę trzeźwym wzrokiem
To wciąż widzę, jak na jawie
Niespowity bajek mrokiem
Piękny sen o mej Warszawie

Jakub Kaczmarczyk

*VII Liceum Ogólnokształcące
im. Juliusza Słowackiego w Warszawie
Finał – Wiosna 2019*

Kirill Servatinskiy, 11 lat, Szkoła Podstawowa nr 80, Nagroda

Amelia Skrzypkova, 15 lat, CXXII Liceum Ogólnokształcące im. I. Domeyki, Nagroda

Klaudia Bakula, 16 lat,
Państwowe Liceum Sztuk Plastycznych
im. Wojciecha Gersona, Nagroda

Erika Kiknawelidze, 9 lat,
Prywatna Szkoła Podstawowa,
Wyróżnienie

Nelly Stylianou, 16 lat, Społeczne Gimnazjum nr 5, Nagroda

Anna Jaworska, 11 lat, Ognisko Pracy
Pozaszkolnej Żoliborz, Nagroda

Allen Wołowski, 14 lat,
Szkoła Podstawowa nr 61 z Oddziałami
Integracyjnymi, Wyróżnienie

Weronika Łozińska, 17 lat,
Państwowe Liceum Sztuk Plastycznych
im. Wojciecha Gersona, Wyróżnienie

Marcel Sakowski, 11 lat,
Szkoła Podstawowa nr 107, Wyróżnienie

Mikołaj Rudzki, 8 lat,
Szkoła Podstawowa nr 357, Wyróżnienie

Tola Kotarńska, 16 lat, Młodzieżowy Dom
Kultury Bielany, Wyróżnienie

Viktor Salt, Prywatna Szkoła Podstawowa nr 114, Wyróżnienie

Zuzanna Przybycień, 16 lat,
Państwowe Liceum Sztuk Plastycznych
im. Wojciecha Gersona, Nagroda

Adrianna Baranowska, 10 lat,
Szkoła Podstawowa nr 246, Nagroda

Kalina Hrychorczuk, 8 lat,
Szkoła Podstawowa nr 94 im. I Marszałka
Polski Józefa Piłsudskiego, Wyróżnienie

Dawid Dziuba, 8 lat,
Szkoła Podstawowa nr 94 im. I Marszałka
Polski Józefa Piłsudskiego, Wyróżnienie

Borys Pożarycki, 8 lat,
Szkoła Podstawowa nr 94 im. I Marszałka
Polski Józefa Piłsudskiego, Nagroda

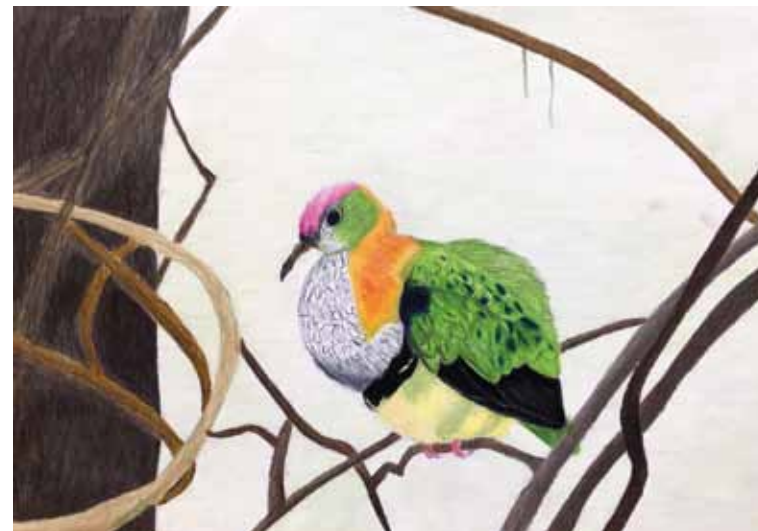
Helena Pałasz, 9 lat,
Prywatna Szkoła Podstawowa nr 114,
Wyróżnienie

Stanisław Stachlewski, 8 lat,
Szkoła Podstawowa nr 94, Nagroda

Julia Puchała, 12 lat, Szkoła Podstowa nr 382, Nagroda

Anna Lorenz, 15 lat, XLVIII Liceum Ogólnokształcące im. E. Dembowskiego, Wyróżnienie

Natalia Hozysz, 12 lat, Dom Kultury Stokłosy, Wyróżnienie

Oliwia Bazydło, 8 lat, Dom Kultury Stokłosy, Nagroda

Klaudia Gankowska, 17 lat,
LXXV Liceum Ogólnokształcące
im. Jana III Sobieskiego, Wyróżnienie

Marek Wach, 10 lat,
Dom Kultury Stoklosy, Wyróżnienie

Elżbieta Szymczak,
Zespół Szkół nr 31 im. J. Kilińskiego,
Wyróżnienie

Zuzanna Przybycień, 16 lat,
Państwowe Liceum Sztuk Plastycznych
im. Wojciecha Gersona, Nagroda

Lody karmelove

Wyrzuć te lody czekoladowe,
Bo tuczą strasznie. Zjedźmy coś razem.
Co? Żadne ciasto, nakarm się słowem.
Śmiało! Weź, tylko zostaw kawałek.

Wszystkie okruchy – myślników. Kropek.
Sprzątniemy potem, albo nie, wcale.
Masz w ust kąciku ślad po prze-
rzutni. Język barwiony modrym migdałem.

Na deser owocowy jest sonet,
Gorzkie zaś treny zagryzaj psalmem.
Zapraszam, hymnu nasycić się tortem,
Otwartą fraszką lub madrygałem.

Czego za dużo jednak – niezdrowe,
Dlatego pora na jakiś spacer.
Obiecuj teraz, że włożysz prozę,
Bo Cię przykryję letnim dramatem.

Wojciech Warzyński

CLVII Liceum Ogólnokształcące
im. Marii Skłodowskiej-Curie w Warszawie
I nagroda – Jesień 2019

Interpretacja

Obejrzyj mnie

Nawet jeśli jestem czarno-biała i nie mam spektakularnych scen akcji

Przeczytaj mnie

Nawet jeśli jestem staroświecka i mam wielowątkową fabułę

Poskładaj mnie

Nawet jeśli jestem w rozsypce i nie mam instrukcji obsługi

Zagraj mnie

Nawet jeśli jestem molowa i mam wiele dysonansów

Wyrecytuj mnie

Nawet jeśli jestem pisana heksametrem i mam wiele archaizmów

Rozszyfruj mnie

Nawet jeśli jestem trudnym algorytmem i nie mam klucza

Oblicz mnie

Nawet jeśli jestem skomplikowana i mam wiele niewiadomych

Kontempluj mnie

Nawet jeśli jestem nieoczywista i mam nieregularny kształt

Zinterpretuj mnie

Jak Ty chcesz

Barbara Woźnicka

XLI Liceum Ogólnokształcące

im. Joachima Lelewela w Warszawie

II nagroda – Jesień 2019

Zakaz umierania w miejscach publicznych

Umiera.

W miejscu publicznym.

W otoczeniu wind i schodów.

Promocji, wystaw,

Autobusów.

Kończy się jak wyprzedaż.

Dziś już nie sprzedajemy dni.

Wyszły.

Trzaskanie drzwiami.

Podniesione głosy.

Wszystko ważniejsze niż

Zimny chodnik.

Zimne ciało.

Zimny wiatr niesie wieści o pomidorach.

Pięć złotych za kilogram.

Było go stać.

Teraz leży.

Patrzy na niebo.

Patrzyłby na niebo

I myślał o tym,

Że podróże samolotem są bezpieczniejsze niż te samochodem.

Teraz nie musi się tym przejmować.

Jest odporny na wszelkie wypadki,

Które, jak wiadomo,

Chodzą po ludziach.

Ludzie nie chodzą po nich.

Po niego przyjechali.

Szybko.

Ale po co się śpieszyć.

On już nie ucieka przed światem.

Nareszcie może odpocząć.

Wysiedli.

To było potrzebne.

Tak przynajmniej nakazują wszelkie procedury.

Trzej silni mężczyźni o miękkich sercach

Przykrytych blachą.

Depczą ziemię i nadzieje rodzin,

Czekających na ojca, syna, psa.

Stoją nad ciałem leżącym w aureoli krwi.
Anioły z billboardów reklamowych zaczynają swe pieśni.
Charon służby zdrowia pochyla się i przemawia boskim barytonem:
„Zabrania się umierać w miejscach publicznych.”

Iga Świerżewska

*Liceum Chocimska w Warszawie
III nagroda – Jesień 2019*

Sheut

a gdy nocy którejś pozostanę sam
(choć samotne są w zasadzie wszystkie nasze noce,
nawet gdy nas czerwone filmy rozochocą
i wtedy, gdy obejrzy się za tobą ktoś i myślisz
było to, czy nie było – przyśnione, rzeczywiste?)
w tym mieście, gdzie zaułków jest więcej niż bram

kiedy z dala od szumu wierzby, co serce wzdyma,
na dzwonach wybije wreszcie ta godzina
(bez zapachu są te chryzantemy moje!)
to choćbym wtedy z żalu dwoił się i troił
i cały przemierzył wszechświat
zapętlonych głosów w ledowych skorupach –
to nie odzyskam

nie sprzedają już tamtych perfum, a i włosów
nie przewiążę przecież śmiesznie jak breloku –
słowa wyschną jak jeziora–morza nawet wyschły
<ostatnio aktywny wieki temu>
i tylko sny zostały by ukoić zmysły –
twoje zdjęcie takie samo,
struny nie poruszy –
wzięli w niebiosą ciało !
brak hasła do duszy

Kajetan Czerwiński

*V Liceum Ogólnokształcące
im. Księcia Józefa Poniatowskiego w Warszawie
Wyróżnienie – Jesień 2019*

Zegar świata

Kukułki naszych zegarów
chyba oszalały.
Za szybko
wyrrywają się ze swego wiecznego domu
jak gdyby chciały odlecieć
gdzieś, gdzie czas nie ma znaczenia
a najlepiej
żeby nie istniał.
Dlaczego
zegar świata przyspieszył?
Dokąd pędzą
ci wszyscy szarzy ludzie?
Czemu pozwalamy, by kolory zbladły?
Wieżowce rosną jak tąki.
Na gałęziach metalowych drzew
wiszą zegary.
Nikt nie zauważa,
że słońce nie świeci jak dawniej
a w lesie
rozprzestrzenia się cisza.
Nie zatrzymuj się,
jeśli nie chcesz wypaść z obiegu.
Nie rozglądaj się,
aby się nie potknąć.
Czas nie potrafi czekać.
Świat nie chce czekać.
Pędzi gdzieś,
ku świetlanej przyszłości
znanej jedynie ze sloganów.
Sekundy i minuty
godziny i dni
miesiące i lata.
To wszystko zlewa się w jedną całość.
W jeden bieg.
W jeden wyścig.
Wyścig zapomnienia.
Kukułki naszych zegarów
chyba oszalały.

Emilia Jarosińska

*XXXIII Liceum Ogólnokształcące Dwujęzyczne
im. Mikołaja Kopernika w Warszawie
Wyróżnienie – Jesień 2019*

Poemat o Stachu, na wróble strachu

Obok małej miściny
O wdzięcznej nazwie Straszyny
Mieszkał Stach nieustraszony
Cały czas nieogolony

Tak jak grecki Pan
Postrach leśnych dam
Miał nienachalną urodę
Szpiczaste uszy i capią brodę

Twierdził, że jest odważnym
Lachem Okolicznym postrachem
Ptasich szkodników
A było ich tam bez liku

Przez swą niezwykłą brzydotę
Chciał mieć więc godną robotę
Profesjonalnego stracha
Upraw strzegącego bracha

Gdy nadszedł dzień próby
Stach gotów do rozróby
Stanął odważnie na środku pola
I wnet dostał cykora

Oblały go zimne poty
Nie miał ochoty na psoty
Dzioby i skrzydła go przeraziły
Jego zuchwałość ostudziły

W nocy budził się jak szalony
„Rozdziobią cię kruki i wrony”
Słyszał wciąż głos złowrogi
Zerwał się na równe nogi

Ogarnął go paniczny strach
Co, ja tak dzielny Stach
Cierpię na ornifobię? I co
ja teraz zrobię...

Za namową ornitologa
Trafił do psychologa
Rozłożony na kozetce
Grzebał w pamięci jak w teczce

W końcu ujrzał świat
Gdy miał kilka lat
Tuli pluszowego smoka
I ogląda horror Hitchcocka!

Ptaszyska ludzi atakują
Oczy im wydtubują
To nie są strachy na Lachy
Świrują nawet waźniachy!

Terapia się udała Trauma
wyparowała Spełniło się
marzenie Stacha Dostał
fuchę rasowego stracha

Łucja Marszałkiewicz

*XXVII Liceum Ogólnokształcące
im. Tadeusza Czackiego w Warszawie
Wyróżnienie – Jesień 2019*

Apel pojedynczego banana

Niedawno podały media z Europy i Stanów,
Że nikt już nie kupuje pojedynczych bananów.

Nie wiem, czy o tym wiecie lub czy to widzieliście,
Gdy ludzie kupują banany, to wybierają kiście.

Lecz gdy kiść jest za duża albo sam nie wiem dlaczego,
Czasami tak Klient po prostu oderwie jednego.

Już nie pamięta Panisko, że ludzie kupują kiście
I to co oderwał właśnie, odkłada na bok, oczywiście.

Winogron nikt nie odrywa, brokuły też budzą strach,
Ale już przy bananach, a co tam, po prostu – ciach!

Leżymy jak takie frytki, chociaż frytki są proste,
Gdzieś tu w czeluściach kartonu, jak bezdomny pod mostem.

Nikt nas do ręki nie weźmie, by z nami do domu iść,
Bo Klient nasz Pan, oczywiście! Bo Klient wybiera kiść!

A jak dowodzą badania, tu zgadzam się z naukowcami,
Ludzie przeważnie nie jedzą nas, bananów, kiściami.

Tak – jedzą nas pojedynczo! Jeden po drugim – powoli.
Dlaczego więc, gdy są w sklepie, to wszystko im się telepie?

Czasami słyszymy śmieszki, że sprawa nie jest poważna.
Raz zdarzyła się nawet taka niewiasta odważna,

Co krzyknęła bez wstydu, kiść wielką zacząwszy chować:
„Nie będzie mi banan mówił, jak mam banany kupować”!

Skrzywiony mamy charakter, lekko garbatą posturę,
Lecz czy to naprawdę jest powód, że zawsze mamy pod górę?

Psy mają swoje schroniska, króliki - obrońców futra!
A my piękne, pachnące mamy gnić tu do jutra?

Czy my jesteśmy gorsze? Czy godności nie mamy?
Dlaczego się nas poniża, nas, pojedyncze banany?

Wszyscy już mają obrońców – cykliści, zbieracze złomu,
Dlaczego nas nikt nie widzi i nie chce wziąć nas do domu?

Już czas więc zmienić podejście. Tu zwracam się do Pań i Panów.
Sympatią już czas nas obdarzyć, nas, Pojedynczych Bananów!

Mam więc ogromną nadzieję, że byłem tu zrozumiany
I że będziecie kupować pojedyncze banany.

Kuba Ornatek

*LXX Liceum Ogólnokształcące
im. Aleksandra Kamińskiego w Warszawie
Wyróżnienie – Jesień 2019*

Odbicie własne

Kubek domaga się moich warg,
Obrus krzyczy, że poplamiłam jego bladą cerę.
Poduszka szepce zalotne słówka
I szmaragdową nocą cichutko wtula się w policzek.
Lampa gaśnie bym zwróciła na nią uwagę,
Do twarzy jej w tym abażurze.
Lecz ja ciągle wpatruję się w lustro,
Bo w nim znajduję zrozumienie.
Na próżno szukam miłości.
Znajdę ją tylko w tych czterech ścianach.
W mroku codzienności,
Ciężkim oddechu
I głuchej ciszy.

Tekla Skalińska

*XXIV Liceum Ogólnokształcące
im. Cypriana Kamila Norwida w Warszawie
Wyróżnienie – Jesień 2019*

Drwal

Tak leżąc w bezruchu i cały czas myśląc
Odnaleźć próbuję sens ów zdarzenia
Jednak nie idzie zrozumieć aż tysięcy
Aż miliard i pięćset znaczeń istnienia

Próbuję przemyśleć czyś Ty to planował
Te dołki coś tak misternie je kopał
I twarde gałęzie usilnie piłował
By potem je tylko wrzucić na opał

Gdy całą koronę ze mnie już zdjąłeś
Na mocarny i twardy pień przyszła pora
Z siekierą potężną decyzję podjąłeś
By zbudzić w sobie skrytego potwora

Trzask! I wnet dostojny pień już bezsilny
Pada na glebę z hukiem przeogromny
Na śmierć bez ruchu czekając niewinny
Nie działa już żaden system obronny

A co to? Upuszczasz teraz narzędzie?
Tak delikatnie na ziemię upada
Czy jesteś szalony czy ja jestem w błędzie
Lecz myślę że Ciebie też czeka zagłada

Gdy tak odchodzisz zniszczony sam sobą
Ja wzdycham po Tobie i płaczę okropnie
Bo pień mój zostawiasz – nie idzie za Tobą
Żegnamy się – wiem – bezpowrotnie

Ja nic z tym zrobić niestety nie mogę
Wciąż piszę listy do Ciebie kochany
Wyrażam w nich swoją tęsknotę i trwogę
Wiem – wciąż myślałeś że jestem niechciany

Och, DRWALU mój! DRWALU mój drogi
Tyle obietnic i przysięg złamałeś
Ściąłeś mnie raptem przyjacielu złowrogi
Mówiłeś „kocham” – wiem to – kłamałeś

Zofia Binkiewicz

*Szkoła Podstawowa nr 124 im. Stanisława Jachowicza w Warszawie
Finał – Jesień 2019*

Potok

Siedzę na werandzie
Patrzę na strugi deszczu wylewają się z rynny potokiem
Chcę odejść. Potok nie chce się skończyć

W dolinie niespokojnie migocą żółte światła
To obłąkani marynarze próbują wystukać sygnał S.O.S
Na wadliwych maszynach

Materiał nieba jest pełen dziur
Z góry ktoś świeci latarką

Dookoła świerki – ciemne snopy stałości
Słyszę szum lasu
Nie, to nie to. Tak szumi umieranie
Piły spalinowe
Drogę przecięły cienie wieczności

Niebo dziurawi się coraz bardziej
Gdy znów patrzę, materiał jest przerwany
Dolina jaśnieje choć zgasła

Siedzę na werandzie
Patrzę na strugi deszczu wylewające się z rynny potokiem
Odchodzę. Potok się nie kończy

Weronika Siemińska

XXVIII Liceum Ogólnokształcące

im. Jana Kochanowskiego w Warszawie

Finał – Jesień 2019

Kolory

Radość jak żółć
Miłość jak róż
Złość jak czerwień
Smutek jak granat
Lęk jak czerni
Płótno białe
Łapie za pędzel
Ale maczam go tylko w czerni i granacie

Lidia Staroń

Zespół Szkół nr 14 w Warszawie
Finat – Jesień 2019

Smok

Na polu, gdzie kiedyś stały drzewa,
Gdzie słycać było śmiechy dziecięce,
Dziś szary popiół wiatr rozwiewa,
Leży w trawie zakrwawione serce.
Kręci się tutaj rzezimieszków kilku,
Uśmiecha się perspektywa łupów.
Ciągną z lasu watahy wilków,
Zwabionych zapachem trupów.
Kości bielą się w cieniu,
Ciemna sylwetka krąży po niebie,
Żałoba w powietrzu, po strasznym dniu,
Nikt nie przybył miastu w potrzebie.
Zgliszczą domów jeszcze się tłą,
Deski połamane dookoła,
Studnie, miast wodą, wypełnione krwią,
Nikt z życiem ujść nie zdołał.
Gdy z muru ktoś krzyknął smok!
Mieszkańcy miasta nadeszli.
Przy bramie zapanował tłok,
Spaleni ze świata odeszli.
Paru śmiałków wzięło w ręce broń,
Smok ogniem na nich ziewa.
Garstka popiołu została poń,
Pieśni o nich nikt nie zaśpiewa.
Na cmentarzysku mieczy i strzał,

Pośród złamanych łuków,
Gdzie potwór ludzi ogniem swym grzał,
Odbywa się uczta dla kruków.
Nagle zrywa się wiatr straszliwy,
Sto ptaków pod niebo wzleciało,
Podkula ogon wilk bojaźliwy,
Smok siada na tym, co z miasta zostało.
Ogromna bestia rozgląda się wkoło,
Wielkimi, złotymi ślepiami.
Wilk obok pokryty smołą
Zniknął po jednym kłapnięciu zębami.
Przymyka oczy krwiożerczy stwór
Łuskowymi powiekami,
Ruiny domów obraca w wiór,
Ogonem pokrytym kolcami.
Wśród trupów urządził swe legowisko,
Ciała go otaczają.
Cisza po krzykach - nowe zjawisko,
Umarli głosu nie mają.

Melania Michalska

Społeczna Szkoła Podstawowa Integracyjna nr 100
Społecznego Towarzystwa Oświatowego w Warszawie
Finat – Jesień 2019

Układ

Ciało jest niczym ledwie prochem
Śpiewką powtórzoną wiele razy
Źródłem nienajwiększych cierpień
Nie można go zranić tak
By żyło nadal
Nie można wiecznie niszczyć dogłębnie
Nie można wykorzystywać bezwiedzy
Niedużo wytrzyma, jest niewielkie
Zna tylko ból i rozkosz
Nie wie czym jest żal, nienawiść
Nie wie jak to jest kochać
Jak to jest być kochanym
Nie wie nic o szczęściu
Nie jest miękkie ani spowite
Twarde, kanciaste, często nieczułe
Lub zbyt wrażliwe
Reaguje na niezidentyfikowane sygnały
Wysyłane z biologii fizyki chemii
Niedokładnie ułożone w rzeczywistości

Pozornie nieświadome

Kryjące w sobie wszechświat galaktyki
Miliardy gwiazd
Pełne emocji niewyobrażalnych doznań
Smaku zapachu dotyku koloru
Niedoścignione doskonałe marne i słabe

Ciało powstałe z prochu

Kamila Szymańska

*LXIV Liceum Ogólnokształcące
im. Stanisława Ignacego Witkiewicza w Warszawie
Finał – Jesień 2019*

Polska złota jesień

Nigdzie takiej nie znajdziecie,
Chociaż jest ich wiele w świecie!

Polska zółcią ozłocona
Czerwień kryje jej ramiona
Brązu wstęga u jej dłoni
Cień zieleni ma przy skroni

Rudy kasztan lśni pod dębem
W czapkach spadają żołądździe
Dywan z liści kolorowych
A część spada nam na głowy

Coraz ciszej, szron na trawie
Odlatują już żurawie
Dziki gęsi i bociany,
Czaple trochę roztrzępane

Wszystko jest już teraz w locie
Ale myśli o powrocie
Bo gdzie lepiej, niż u siebie?
Tu jak w raju, tu jak w niebie!

Polski otwarte ramiona
Kto tu był, już się przekonał.

Julia Szymańska

*LI Liceum Ogólnokształcące
im. Tadeusza Kościuszki w Warszawie
Finał – Jesień 2019*

Oda do kanapy

Tyś ulepiona z wygody,
Tyś wzniesiona ze współczesnej mody,
Tyś utkana z włókien błogości,
Tyś świadkiem kłótni oraz miłości.
Tyś źródłem pomocy oraz wsparcia,
Tyś mą perfekcją nie do zdarcia.
Tyś wykonana z jedwabistego materiału,
Tyś uosobieniem boskiego metalu.

Majestat twój w prostocie zamknięty,
Zapewniasz spoczynek tak upragniony,
Jesteś eksplozją wdzięku i blasku,
Wiązką światła w ciemności o brzasku.
Stawiasz w cieniu szumiące drzewa i krzewy,
Twą trwałą konstrukcją nie ruszą wiatru powiewy,
Srebrne niteczki błyszczą twą chwałą –
Nazywam Cię moją Kanapą Szarą!

Julia Słowińska

*XXI Liceum Ogólnokształcące
im. Hugona Kołłątaja w Warszawie
Finał – Jesień 2019*

Sielanka

W nozdrzach ciepły zapach sierpnia
Na karku oddech lata
Błękitne niebo niczym ocean,
W którym można się zatracić
Ziarna pszenicy pod paznokciami
Senne powieki otulone blaskiem słońca
Opalona skóra muskana przez zazdrosny wiatr
Nagle kończy się raj
Nadchodzi burza

Kludia Kośmider

*XXI Liceum Ogólnokształcące
im. Hugona Kołłątaja w Warszawie
Finał – Jesień 2019*

Tumor dojrzewania

Gdzieżby te marzenia się skryły jak nie tam?
Nabijają nerwy na myśli cierń, jak dzierzba
W nich zamykam cały ludzkich cierpień chłam
Neurony zwisają jak płacząca wierzba
Tumor dojrzłości mózg oplata młody
Przez trzewia przechodzi pajęczą zwinnością
Zjada łączymy nowych idei płody
Wydiera z istot ryk płamiony bezradnością

W panicznych konwulsjach wygina się ciało
Jak kontrolować tak potężną maszynę?
Zamykam oczy, od chmar myśli białe
Choć mroku bym chciał chociaż na chwilę...

Jędrzej Daniel

*21 Społeczne Liceum Ogólnokształcące
im. Jerzego Grotowskiego w Warszawie
Finał – Jesień 2019*

Drugi świat

W mojej wyobraźni jesteś mój.
Leżymy razem, rozmawiamy o sztuce
Światach, żyrafach, czerwonych pomarańczach.

W mojej wyobraźni ona nie istnieje.
Siedzę na tratwie, fale kołyszą do snu.
Płynę. Zасыpiam. bo nie martwię się Tobą.

W mojej wyobraźni nigdy cię nie poznałam.
Siedzę na tratwie, fale kołyszą do snu.
Płynę. Zасыpiam. bo nie martwię się Tobą.

Anna Falk

*I Społeczne Liceum Ogólnokształcące „Bednarska”
im. Maharadży Jam Saheba Digvijay Sinhji w Warszawie
Finał – Jesień 2019*

pocztówka '19

pocztówka z wielkiego miasta
drogiej firmy
jak wszystko co nosimy
prosto
z pozerskiego fashion week'u
napisana atramentem
raczej sympatycznym
lub pusta
jak nasze głowy
na których przecież
tyle mamy

Helena Kulig

*XIV Liceum Ogólnokształcące
im. Stanisława Staszica w Warszawie
Finał – Jesień 2019*

Niewolnicy

Pusto tu i biało,
Nie ma komu spojrzeć w oczy,
Nie ma z kim porozmawiać.
Wszyscy mają swoich rozmówców,
Słuchaczy, zabawiaczy.
Ja także mam swojego.
Jest moim Panem,
Nie zauważasz tego,
Lecz ON ma władzę.
Zakłada na dłonie czarne kajdany,
Których nawet największa nie złamię siła.
Uśmiecha się, lecz jak zdradziecki wąż
Prowadzi do zguby, wyniszcza, zabija.

Ale to dosyć przyjemne...
Czy warto to zmieniać?

Dominika Posadowska

*Prywatna Szkoła Podstawowa nr 92 w Warszawie
Finał – Jesień 2019*

Pokolenia

Złota myśl, która nie umiera,
Lecz niczym ta, która wybiera
Stronę, co ją poprze złem swoim.
Sami sobie te myśli kroim,
By żyć lub ginąć – nie wiemy,
Czy ginjemy, czy też żyjemy.
Życie jak rozpruwanie płótna,
Choć czynność to zła i okrutna,
Bo tylko materiał marnuje;
Tak się w umieraniu ujmuje,
Jak ostatni czarnego kruka
Lot, co ciała martwego szuka,
Swego martwego pobratymca
Albo ptasiego cudzoziémca,
By na truchle jego się najeść
I własne miejsce śmierci znaleźć.
A przedtem jeszcze złożyć jaja,
By nie umarła jego zgraja
Oraz – by jego własne plemię
Zapełniło tak całą ziemię,
By żyć, ginąć na swój rachunek
I znaleźć u kogoś szacunek;
By podziwiały pokolenia,
Jak cudze za swoje wymienia;
By rosnąć jak róża wśród cierni.
Tak oto są ludzie pazerni –
Ale to i tak nic nie znaczy,
Czyś szczęśliwy, czyżeś w rozpaczy
Bo zostaną w ludzkiej pamięci
Tylko święci – oraz przeklęci.

Aleksander Pilecki

*VIII Liceum Ogólnokształcące
im. Władysława IV w Warszawie
Finał – Jesień 2019*

Spis treści:

Kajetan Czerwiński, Ofelia	3
Iga Świerżewska, Powrót Weny	4
Julia Gwizdowska, Miłość w LTE	5
Gabriela Staszewska, Moment przed świtem	6
Kuba Ornatek, Pani Krysia	7
Klaudia Stencel, Ostatni oddech	8
Barbara Kutyna, Czy wszystko jest białe i czarne	8
Maciej Rykała, Tęsknota	9
Aleksandra Rosfon, Znajomości łańcuchowe (kilometrowe)	10
Darina Petrova, Cisza nocna	11
Karolina Solska, 17-01-18	12
Jakub Orlicki, Kapālāām	13
Krystian Przybysz, Obłudnicy	14
Maciej Zdrojewski, Znowu	15
Maria Klimiuk, sternik	17
Mateusz Żelezik, Synteza miłości w warunkach kwasowych	17
Zofia Wespiańska, Ciągle obok	18
Jakub Kaczmarczyk, Sen o Warszawie	19
Prace wyróżnione i nagrodzone w konkursach	
„Promocja Talentów”, „Muzyka i Obraz” i „Obraz Mojej Warszawy”	21-28
Wojciech Warzyński, Lody karmelove	29
Barbara Woźnicka, Interpretacja	30
Iga Świerżewska, Zakaz umierania w miejscach publicznych	31
Kajetan Czerwiński, Sheut	33
Emilia Jarosińska, Zegar świata	34
Łucja Marszałkiewicz, Poemat o Stachu, na wróble strachu	35
Kuba Ornatek, Apel pojedynczego banana	36
Tekla Skalińska, Odbicie własne	37
Zofia Binkiewicz, Drwal	38
Weronika Siemińska, Potok	39
Lidia Staroń, Kolory	40
Melania Michalska, Smok	40
Kamila Szymańska, Układ	42
Julia Szymańska, Polska złota jesień	43
Julia Słowińska, Oda do kanapy	44
Klaudia Kośmider, Sielanka	44
Jędrzej Daniel, Tumor dojrzewania	45
Anna Falk, Drugi świat	45
Helena Kulig, Pocztówka '19	46
Dominika Posadowska, Niewolnicy	46
Aleksander Pilecki, Pokolenia	47